

Ένας Μακιαβελικός οδηγός για την καταστροφή των Δημόσιων Πανεπιστημίων σε 12 εύκολα βήματα

του Steven Ward (Μετάφραση: Κωνσταντίνα Παντελή)

«Όσοι θέλουν να γίνουν αρεστοί σε έναν Ηγέτη διαλέγουν για να του κάνουν δώρο ό,τι είναι σίγουροι πως θα τον ευχαριστήσει ιδιαίτερα, όπως άλογα, όπλα, βαρύτιμα ωραία υφάσματα, κοσμήματα με πολύτιμους λίθους και πάντα, φυσικά, κάτι αντάξιο της μεγαλοπρέπειάς του ως Ηγέτη. Επιθυμώντας κι εγώ να λάβω την ευχαρίστηση να σας παρουσιάσω ένα ελάχιστο δείγμα της εκτίμησής μου, σκέφτηκα να σας προσφέρω κάτι. Όμως, ανάμεσα στα υπάρχοντά μου δε βρήκα κάτι πολυτιμότερο, αλλά και ικανότερο να εκφράσει την αγάπη μου σε σας, από την εμπειρία μου για το πώς κινούνται και λειτουργούν οι ηγέτες, εμπειρία που απέκτησα όχι μόνο ζώντας για πολλά χρόνια δίπλα τους, αλλά και μελετώντας προσεχτικά ιστορία και αρχαία κείμενα. Την όποια εμπειρία μου την συγκέντρωσα σε ένα μικρό κείμενάκι το οποίο και στέλνω στην Εκλαμπρότητά Σας».

Νικολό Μακιαβελι, Ο Ηγεμόνας

Για να καταστρέψετε τα δημόσια πανεπιστήμια είναι σημαντικό να:

Καταγγείλετε τη δημόσια εκπαίδευση και τα δημόσια ιδρύματα στο σύνολό τους, για αποστράγγιση του δημόσιου πλούτου και «βόλεμα» ημετέρων, σε βαθμό που κανείς να μην τολμάει να ζητήσει αύξηση χρηματοδότησης. Αυτό θα διασφαλίσει ότι τα δημόσια πανεπιστήμια θα είναι υποβιβασμένα και δευτεροκλασάτα, με χαμηλής ποιότητας εγκαταστάσεις κι έτσι θα τους δημιουργήσετε για πάντα μια κακή φήμη σε σχέση με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Εκμεταλλευτείτε την οικονομική κρίση για να υποκινήσετε την «οργή του φορολογούμενου», ώστε να κοπεί η χρηματοδότηση προς τα πανεπιστήμια κι έτσι να πρέπει είτε να μπουκνουν και να αυξηθούν τα δίδακτρα, είτε να συμπτυχθούν τα προγράμματα σπουδών. Έπειτα, καταδικάστε τα ιδρύματα που θα επιλέξουν το πρώτο, ότι αυξάνουν τα δίδακτρα για να στηρίζουν τεμπέληδες, σοσιαλιστές καθηγητές για να διδάσκουν άχρηστα μαθήματα όπως ανθρωπολογία και φιλοσοφία. Καθώς η κρατική χρηματοδότηση θα μειώνεται, προωθήστε το σύστημα του φοιτητικού δανείου που θα δημιουργήσει μια «αγορά για την ανώτατη εκπαίδευση» (βλέπε, εμπορευματοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης). Επιβαρύνοντας τους φοιτητές με ένα μεγάλο χρέος θα τους μετατρέψετε σε «επιχειρηματικούς και ορθολογικούς καταναλωτές των εκπαιδευτικών προϊόντων» και θα τους ενθαρρύνετε να διαφυλάττουν τα οικονομικά τους συμφέροντα. Να μιλάτε για αυτές τις αλλαγές ως «ενδυναμωτικές για τους φοιτητές». Εφαρμόστε νέες τακτικές δημόσιας διαχείρισης δανεισμένες από θεωρίες για το «δημόσιο συμφέρον», ώστε να αφαιρέσετε τον έλεγχο από τα συστήματα διοίκησης των σχολών. Ωστόσο, για να καταστείλετε τη γενικευμένη δυσαρέσκεια, κρατήστε τις Πανεπιστημιακές Συγκλήτους στη θέση τους ως ασύνδετα με το ίδρυμα «κουτιά παραπόνων». Φροντίστε να υπερτονίζετε τη σημασία της από κοινού διαχείρισης του ιδρύματος όσο καιρό στο μεταξύ θα εισάγονται αυτές οι νέες τακτικές. Βαφτίστε τον κυνισμό του ιδρύματος, που αδιαμφισβήτητα θα προκύψει, ως «πλειοψηφία/γενική συναίνεση» Βάλτε σε εφαρμογή διάφορα «εποπτικά μέσα», όπως ασκήσεις αξιολόγησης ποιότητας, «πίνακες αποτελεσμάτων», ή ελεγκτικούς μηχανισμούς ώστε να διασφαλιστεί η «διαφάνεια» και η «υπευθυνότητα». Μπορείτε επίσης να δοκιμάσετε να χρησιμοποιήσετε ασκήσεις έρευνας-αξιολόγησης, όπως εκείνες στη Βρετανία ή στην Αυστραλία, ή φτηνότερα και σκληρότερα μέτρα, όπως στο Texas A&M, δημοσιεύοντας απλώς μια ανάλυση κόστους/οφέλους των μελών ΔΕΠ. Αν ξεμείνετε από

ιδέες, απλώς επικοινωνήστε με το Ίδρυμα Δημόσιας Τάξης του Τέξας. Αυξήστε τα μερικώς απασχολούμενα μέλη ΔΕΠ και τους εκτάκτους συμβασιούχους ενός έτους και βάλτε τους να διδάσκουν περισσότερα μαθήματα. Αυτά τα μέλη ΔΕΠ είναι πιο ευάλωτα και δεκτικά στον διοικητικό έλεγχο (θα έπρεπε επίσης να αυξήσετε δραστικά τον αριθμό των διοικητικών υπαλλήλων για τη διαχείριση όλων αυτών των ανίσχυρων επαγγελματιών). Έπειτα, κριτικάρετε την ποιότητα των αποφοίτων κολλεγίων. Αυτό θα δικαιολογήσει ακόμα περισσότερη διοικητική εποπτεία και αξιολόγηση. Φωνάξτε για το υψηλό κόστος της ανώτατης εκπαίδευσης και τις επιβολές και αυξήσεις διδασκτρών. Καταλογίστε τις αυξήσεις στους άπληστους, υπαμειβόμενους καθηγητές και όχι στην κατάργηση της κρατικής χρηματοδότησης, στην μανία με τις νέες τεχνολογίες που προωθείται από τις εκπαιδευτικές επιχειρήσεις (edu-businesses, επιχειρήσεις εκμετάλλευσης της δημόσιας εκπαίδευσης), ή το παραφούσκωμα από διοικητικούς που προκαλείται από τις αυξημένες πρακτικές ελέγχου κι αξιολόγησης. Προωθήστε το στενό επαγγελματισμό και τους τομείς ETMM (Επιστήμη, Τεχνολογία, Μηχανική, Μαθηματικά) για να δείξετε ότι είστε εναρμονισμένοι με τις ανάγκες της νέας «οικονομίας της γνώσης» κι ότι δεν θα ανεχτείτε άλλο υπερκορεσμένους και άχρηστους τομείς όπως η ιστορία ή η λογοτεχνία. Αν οι φοιτητές ενδιαφέρονται για τέτοιους τομείς μπορούν να κάνουν αναπαραστάσεις του Εμφυλίου Πολέμου ή να συμμετέχουν σε κάποια λέσχη βιβλίου. Τέτοιοι τομείς είναι περιττοί στη νέα πραγματική εποχή του οικονομικού ντετερμινισμού και του παγκόσμιου ανταγωνισμού. Περιορίστε τα συμβατικά δικαιώματα των μελών ΔΕΠ. Εξακολουθούν να «προσκολλούνται στο συλλογικό» και πρέπει να αναγκαστούν να αντικρίσουν την αυγή μιας νέας μέρας. Στο τέλος, θα σας ευχαριστούν για την ελευθερία και την ευκαιρία που τους προσφέρατε. Φέρτε εξωτερικούς συμβούλους (όπως τους Bain&Company ή τους McKinsey & Company) για να πείσετε τα συμβούλια και τους διοικητές για την επείγουσα ανάγκη για «ανατρεπτικές καινοτομίες» ή άλλες ιδέες, με την υπεράσπιση των γκουρού του Harvard. Όλα αυτά μπορεί βεβαίως να είναι μόνο συνθήματα χωρίς ουσία, αλλά κανείς δεν θα δώσει ιδιαίτερη προσοχή, ιδίως αν οι σύμβουλοι σας έχουν μια πολύχρωμη παρουσίαση στο Power Point. Εισάγετε ένα εκπαιδευτικό μοντέλο «βασισμένο στις ικανότητες», που θα επιτρέπει στους φοιτητές να παρακάμπτουν πολλές από τις παραδοσιακές απαιτήσεις του πανεπιστημίου. Οι παραδοσιακές απαιτήσεις κοινωνικών σπουδών αποτελούν εμπόδιο στον «εν κινήσει», εφοδιασμένο με κινητό φοιτητή-καταναλωτή του σήμερα. Αν οι καθηγητές διαμαρτυρηθούν, απλώς δηλώστε πως κανείς δεν θα μπορούσε να αντιταχθεί στην αξιοκρατία εκτός από τους ανάξιους. Τέλος, χρησιμοποιήστε δημόσιες σχέσεις και διαφημιστικές καμπάνιες ώστε να αποσπάσετε την προσοχή από τις δυσάρεστες συνέπειες όλων αυτών των μεταρρυθμίσεων. Μια ιστοσελίδα που δείχνει χαρούμενους ανθρώπους να κάνουν υπέροχα πράγματα αρκεί. Αυτή που ζούμε είναι, άλλωστε, μια μεταμοντέρνα εποχή. Το θέαμα και η καλή εντύπωση μετράνε.

«Κι αν καμιά φορά η Εκλαμπρότητά Σας από του ψηλό βάθρο της στρέψει το βλέμμα της και κατά τα μέρη μας, θα μάθει πόσο αναξιοπαθώς υπομένω τις μεγάλες και διαρκείς κακοτυχίες μου».

Πηγή: The chronicle of higher education